

щото презъ зимата по нась е студено, та птиците презъ есента търсятъ по-топли страни, за да се спасятъ отъ нашите мразове. Но ето че много птици: врабчета, синигери, качулати чучулиги, косове, оръхчета, черешарки, кадънки, врани, гарги, свраки, гарвани, сойки живеятъ по нась цѣла година. Значи, птиците могатъ да понасятъ нашата зима. Защо не оставатъ да зимуватъ по нась и другите птици: славейчета, лястовички, скворци, полски чучулиги, овесарки, жерави, щъркели, кукувици. Защо тѣ предпочитатъ да тръгнатъ на пътъ? А този пътъ е толкова дълъгъ, че презъ време на пътуването едва ли не половината птици загиватъ отъ разни причини.

Ето каква е работата: птиците тръбва презъ зимата да се хранятъ съ нѣщо. А зиме птиците мѣчно си намиратъ храна. Тѣзи птици, които се хранятъ съ разни зърна и плодове, какъ да е все намиратъ по нѣщичко и зле-добре прекарватъ: кълвятъ пжпките на дърветата, ядатъ плодовете на бръзата, елхата, борови и смърчови семена, кълватъ червените ягодки на калината, които траятъ дълго презъ зимата.

Сѫщо така не е трудно да преживеятъ по нась гаргите, враните и гарваниците. Тѣ се хранятъ съ мѣрша и всичко каквото имъ попадне, и всѣкога могатъ да си намѣрятъ нѣщо за ядене, когато се приближатъ къмъ човѣшките жилища и да се хранятъ съ останатите отъ човѣшката трапеза. Гължбите и врабците сѫщо живеятъ близо до човѣка — и намиратъ трохи, разпръснати житни зърна край оборите и хамбарите.

Но какво да правятъ по нась зиме птичките, които се хранятъ съ наськоми? Презъ зимата наськоми нѣма. Едни отъ тѣхъ умиратъ презъ есента, други се скриватъ въ мѣха и сухата шума, подъ камъните и заспиватъ до пролѣтъ. Снѣгъ ги затрупва